

Cây Mận Của Ba

Ngô Thị Thu Vân

Một bận về thăm quê, được người bạn biếu cho nhánh mận ghép, ba đem về trồng chỗ góc sân sau nhà, tỉ mẩn chăm chút tưới nước bắt sâu. Theo thời gian cây mỗi ngày mỗi lớn.

Lần đầu cây mận trở bông, những cánh hoa bé li ti phơn phớt hồng lả chĩa chao nghiêng mỗi bận có một làn gió thoảng qua. Mấy chú ong bèn hơi hoa nấp trong tán lá vo ve rù rì. Khoảng sân sau nhà như được phả lên một sức sống mới. Nhìn ba vui cả nhà cũng vui theo. Rồi những trái mận xinh xinh be bé cũng tượng hình, kết thành chùm to chùm nhỏ oằn sai đung đưa trong nắng. Đúng như cái tên hồng đào huyết, từ màu đỏ tươi mận chuyển dần sang màu huyết dụ (ai không biết dễ lầm tưởng mận đã chín).

Nhưng thật ra mận chỉ chín mùi, ngọt đậm đà và thanh thoai khi trở lại màu hồng thắm. Lúc đó ba mới cho mọi người được hái. Ba nói: “Ăn sớm mận sẽ không ngon. Ở đời phàm cái gì đúng thời cơ mới đạt hiệu quả. Dục tốc là bất đạt”. Má cười: “Ăn được trái mận của ông không khéo tui nhỏ trở thành nhà thông thái...”. Cây mận của ba lạ lắm, cứ hết đợt trái này lại trở bông cho đợt trái khác. Thành ra mận có quanh năm. Nhằm lúc mận chín, ai tới chơi cũng được ba mời ăn và biếu một ít mang về. Cây mận trở thành niềm vui, niềm tự hào và là “đầu câu chuyện” của ba.

+++

Sau gần 30 năm bôn ba xứ người, chị hai trở về với mái tóc pha sương và hai bàn tay trắng. Thương chị, các em bàn bạc xin ba khoảng đất sau nhà góp tiền xây cho chị một căn nhà nhỏ để cuối đời chị có chỗ mà chui ra chui vào. “Rồi cây mận”. Ba dừng lại thật nhanh cũng giống như lúc ba buột miệng bật ra ba tiếng ấy. Nhìn vào mắt ba, mọi người không ai nhắc tới chuyện xây nhà cho chị hai nữa.

Buổi sáng, chị hai đang cặm cụi tưới cây. Ba đi uống cà phê về dắt theo một người bạn: “Ba nhờ bác tới xây nhà cho con. Con thích kiểu nào thì bàn bạc với bác”. “Rồi cây mận...”. Chị hai bối rối ngập ngừng cũng giống như hồi chị vấp va vấp vấp mãi mới thốt ra được ba tiếng ấy. Ba cười tinh rui: “Thì đồn chớ sao”.

+++

Ngày người ta đến đồn cây để khởi công xây nhà, ba nói có hẹn bạn đi đánh cò tới tối mịt mới về. Thương ba quá, chị hai thử cho cắt ngang thân cây rồi bứng gốc đặt vào một cái chậu to. Những chiếc lá mận xanh rờn từ từ ngả màu xám xỉn rồi khô quắt lại đổ lọt đợt xuống đất. Cây mận trở trọi những cành khẳng khiu trông thật tội. Ba giấu nỗi buồn vào trong bụng, hằng ngày vẫn sầm soi tưới tấp với một chút niềm hi vọng mong manh. Nhà xây xong cũng vừa lúc cây mận quen bàn tay chăm sóc của ba nhú lên mầm sống, những chiếc lá lưa non tơ tím tím mượt mà thoáng chốc đã phủ đầy cành.

Tháng chạp gió chướng nôn nao e ấp thập thò ngoài ngõ. Ba, cổ quàng phụ la màu mận chín ngồi co ro uống trà nhìn mây bông mận rập rờn lim dim trong gió. Từ ngày cây mận được cho vào chậu, tán lá nó không còn rộng, quả mận cũng bé đi, nhưng cái màu đỏ đậm đà và vị ngọt thanh thoai thì không lẫn vào đâu được. Ba đặt tên mới cho cây là hồng đào kiềng. Bây giờ hẳn có dịp kể với ai câu chuyện về cây mận, ba gọi đó là sự hồi sinh của cây.

+++

Ngôi nhà nhỏ một mình chị thênh thang. Nhìn những ô màu xanh đỏ nham nhở, những chiếc cọ vẽ dài ngắn, nhỏ to đủ cỡ mà thằng cháu đang học kiến trúc tha về vứt xó để vùi tiền mẹ nó mua cái mới, bắt giắc trong chị quá khứ ủa về cùng với niềm mơ ước tuổi thơ một thời chị đã bỏ quên bởi những ngộ nhận

về thân phận và cuộc đời. Chị xòe hai bàn tay bần thần nhìn vào những cái hoa đỏ tròn xoe trên đầu ngón rồi nhìn qua ô cửa sổ. Cây mận của ba đằng sau ô cửa tĩnh lặng với những gam màu đi qua giấc mơ của chị.

Ngôi nhà nhỏ trở nên chật chội với bừa bộn giấy má, vương vãi bột màu và lũ học trò nhỏ cùng những trang vẽ ngộ nghĩnh. Chị ngồi trước giá vẽ. Thằng út dán mặt vào ô cửa trên chị: “Chị hai dạo này trông trẻ đẹp hẳn ra”. Chị cười, nụ cười như có nắng. Trước mặt chị là bức tranh cây mận đang vẽ dở dang. Chị thấy mình cũng giống như cây mận của ba. Trong cây có một phần đời hồi sinh của chị

Truyện ngắn 886 chữ của NGÔ THỊ THU VÂN